

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Historiae Ecclesiasticae Pars ...

Historiae Ecclesiasticae Pars Tertia, Qva Continentvr Hermiae Sozomeni
Salaminij lib. 9. Euagrij Scholastici Epiphanensis lib. 6

Christopherson, John

[Köln], 1569

Constantij Imperatoris epistola, vt Eudoxius & qui illum sequebantur
expellerentur. Capvt XIII.

urn:nbn:de:hbz:466:1-12718

SOZOMENI HISTOR.

eijciat ecclesia Antiochena discipulos eius in clerū delectos inde amādet. Quòd si pergat cū Aëtio filiū patri dilectum vocare, & hos, qui istud dicere audeāt, illis, qui cōtra dicāt, antepone; actū est penitus, vt ante dixi, de ecclesia Antiochēna. Ista quidē literæ Georgij cōplexæ sunt. Episcopi autem Ancyræ congregati, simul vt Eudoxij fidei innouādæ studium exploratē perspectum erat, ex decretis de doctrina fidei literis proditis, quæ vnā cum episcopis, in quorum congressū & colloquiū Antiochiæ venerat, fanciuisset, rem imperatori significant: postulantq; aliquā fieri prouidentiam, vt quæ essent in Sardicensi, Sirmiano, aliisque concilijs decisa, rata stabiliaque manerent: in quibus quidem concilijs cōsensum est filiū substantia patri similem esse. Deliguntur autem ad legationem apud imperatorem obeundam, Basilius ipse episcopus Ancyræ, Eustathius episcopus Sebastia, Leontius Cizyci episcopus, & Leōtius presbyter ex Thalamepoli Regia. Vt primum veniunt ad aulā imperatoris, offendunt ibi Asphaliū presbyterū Antiochiæ, hæresis Aëtij fautorē maximū, qui res, pro quibus venerat, cōfecisset, essetq; modò cū literis, quas ab imperatore accepisset, inde decessurus. Cæterū hæresi per legatos, qui Ancyra venerāt, indicata, Cōstantius Eudoxium condēnat: recipit denuo ab Asphalio suā, quæ ei dederat, epistolam, hæcque scribit.

Constantij Imperatoris epistola, vt Eudoxius & qui illum sequebantur expellerentur.

CAPVT XIII.

Victor Constantius Max. August. Sanctæ ecclesie Antiochene. S.

EVdoxius non à nobis missus, ad vos venit: neq; quifquā sic putet. Ab eo enim longè absumus, vt eiusmodi hominibus fauere velimus. Quòd si præter cætera, istud præterea cōminiscuntur, certè perspicuū est eos in deum Opt. Max. falso emētitos esse. At ecquæ res sunt, à quibus se sua sponte abstineant illi, qui dominandi libidine accensi, ciuitates inuadere, & velut transfugæ, ex vna & alia deuolare, omnes deniq; recessus ac latebras potentie

tētiā & facultatum augendarum studio rimari non cessant.
 Fama est præterea apud hos esse præstigiatores quosdā &
 Sophistas, quos ne nominare quidem fas est: officinā pla-
 ne maleficam, & maxime impiā. Omnino certè & vos ipsi
 horum conpirationem perspicitis: omnino etiā ex verbis
 ipsius hæresis tū eius authore agnoscitis, tum cæteros, qui
 ad eādem hæresim propagādam operā ac studiū cōferūt.
 A quibus hoc vnum duntaxat laboratur, vt populum sui
 erroris contagione inficiant. Cæterum veteratores isti, &
 audacia ad omnia proiecti, iam tale quiddam apud quos-
 dam iuueniliter iactitarunt, quod nos simus eorum ordina-
 tione, qua ipsi se ministros ecclesiæ ordinarint, lætati. Ista
 quidē ab illis decantantur, qui talia passim iactare solent.
 Verum res neque omnino ita se habet, neque prope ad id
 quidem accedit. Quin reuocate quæso in memoriā verba
 prima, quæ tū habebatur, cū de fide deliberatū est: quibus
 quidem demonstrabatur seruatore nostrum, filiū dei, sub-
 stantia patri similem esse. At verò generosi isti, ea, quæ
 temerè sibi succurrunt, de deo effutientes, eo impie-
 tatis processerunt, vti cum res à veritate alienas ipsi asse-
 rant, tum easdem alios docere moliantur. In quorum ca-
 put licet hanc impietatem tandem recasuram credamus,
 tamen interim placet eos à conuentibus ecclesiasticis, &
 communi populi congressu prohibere. Etenim in præsen-
 tia illis ea prædicere cogor, quæ breuī pōst, nisi à rabie
 ista se temperent, sunt profecto subituri. Qui quidem
 (nam quid est quod nō tentent, quò malū hoc adaugeāt)
 improbissimos homines, tanquā ex mandato, in vnum co-
 gunt, hosq; errorum scilicet duces, qui venerandum sacer-
 dotum habitum adulterāt, in clerū ascribunt, perinde ac si
 ipsis liceret agere & ferre omnia. Atqui quis est inter vi-
 uos numeratus, qui istos possit ferre? qui quidē vrbes im-
 pietate referciunt, suam superbiam vi occultare student:
 atq; hoc vnum opus ipsis voluptati est, nimirum vt bonis
 perpetuò inuideant. Ac desinat tandē malitiosa hæretico-
 rum conspiratio diuinis episcoporum sedibus insidias tē-
 dere. Iam tempus est, vt veritatis alumni in lucē prodeant,
 hiq; veniant in medium, qui domicilijs ac sedibus relictis,
 aufugerint, metuq; iam pridē implicati fuerint. Nā & ho-

SOZOMENI HISTOR.

rum sapientia exploratè perspecta est, & nulla noua machinationis ratio excogitari potest, quæ illos impietate que eximere. Bonorum officium est fide patrum viuere, hæc, vt dictum est, adaugere, neq; vltra curiose inquirere. Cohortarer autem eos, qui licet serò ex hoc erroris barathro se exemerint, vt assentiantur huic decisioni, quam episcopi literarum sanctarū valde periti de Deo Opt. Max. apud & conuenienter sanciuerint. Ex illo quidem tēpore hæresis Anomianorum, id est eorum, qui filium patri dissimilem assererēt inualuisset, nisi imperator ipse episcoporum opera & diligentia, intercessisset.

Quòd Sirmii cum venisset Constantius, reuocatū denuo Liberium Romæ restituit, ac Felici vt simul cum eo sacerdotio fungeretur permittit. CAP. XIII.

HAud longo tempore pòst, imperator Roma Sirmii reuersus, rogatu legatorum, quos episcopi occiderunt ad ipsum miserant, Liberium Bercæ reuocauit. Atque presentibus legatis episcoporum Orientis, & quibusdā sacerdotibus, qui erant fortè in exercitu, in vnū coactis, compellere tētauit eū fateri filium patri nõesse cõsubstantialē. Instabant porrò, & imperatorem ad hanc rem incitabant, Basilus, Eustathius, & Eleusius: qui apud eum autoritate & gratia plurimum poterant. Hiq; id temporis, cum decreta de Paulo Samosateno, & Photino Sirmiano, quinetiam formulam fidei in ecclesiæ Antiochenæ consecratione editam in vnum libellum congersissent, causa conficta, nimium quòd quidā simulatione huius verbi **CONSUBSTANTIALIS** hæresim priuatim stabilire molirentur, conantur, vt Liberius & Athanasius quoque, Alexander, Seuerianus, & Criscens, qui in Aphrica sacerdotij munere fungerentur, huic consentiant. Consentiant itidem Vrsacius, Germanius episcopus Sirmij, Valens Mutforum episcopus, & quotquot orientis episcopi ibi fortè aderant. Vicissim autem cõfessionis fidei formulam à Liberio adduxerunt, quæ illis, qui filium patri non substantia & cæteris rebus omnibus similē asseuerarent, interdixit ecclesia. Nī cū Eudoxius, & cæteri cū eo Antiochiæ hæresis Acianæ fautores, epistolā Orij nacti fuissent, rumore dissiparunt Li-

non Athanasius ille Alexander, sed alter eundem nomine appellatus.